

Et *Mindretal* (Markvorsen) kan ikke skønne rettere, end at § 42 tillægger Ministeren en alt for stor Ret; og stiller derfor Ændringsforslag Nr. 73.

Et *Mindretal* (Bluhme) skal anerkende det betydelige Arbejde, der af Ministeriet er nedlagt i Lovforslaget sigtende til at raade Bod paa de uheldige Forhold, som den bestaaende Fiskerilov har frembragt, men kan dog kun subsidiært slutte sig til Forslaget med de af Udvalg eller Flertal stillede Ændringer.

Da jeg staar ene med mine Anskuelser (fremsatte i Fiskeritidende for 1. August 1904), er det for mig ørkesløst at stille Ændringsforslag, idet mit principale Forslag vilde være dette:

Fiskerilov af 5. April 1888 ophæves.

Fisken, som færdes over dansk Søterritorium, tilhører ingen saa lidt som Landjordens Vildt, forinden det er fældet — men da tilhører det den jagtberettigede — Fisken tilhører først i det Øjeblik, den fanges, den, hvem Staten, som den eneste jagtberettigede paa dens Søterritorium, har givet Adkomst til at fange den — og denne Ret har Staten givet alle Landets Indvaanere kun med den Forpligtelse under Udøvelse af Fiskeri at rette sig efter de Love, den giver til Opholdelse af Fred og Orden paa Territoriet og til Fiskebestandens Bevarelse.

Nyttig Lovgivning om Fiskeri vilde falde lettere om man i Stedet for som hidtil at dele Lovene i Saltvands- og Ferskvandslove delte saaledes:

a. Lov om Fiskeri langs de aabne Havkyster og

b. Lov om Indenskærsfiskeri (herunder altsaa ogsaa Ferskvandsfiskeri).

Den første Lov vilde være let at skabe; thi selvfølgelig er Staten berettiget paa sit Søterritorium at give Redskabs- og Maalbestemmelser; men den Fisk, som i dette Øjeblik færdes over Statens Grund (altsaa indenfor $\frac{3}{4}$ Mils Afstand fra Kysten), er i næste Øjeblik ude i det aabne Hav, og herude har ingen Ret til at fore-

skrive Regler for, hvorledes eller hvad der maa fiskes.

Saa længe man fisker over Statens Grund (altsaa indenfor $\frac{3}{4}$ Mil fra Kysten), kan Staten paabyde eller forbyde visse Fiskeredskaber, men saa snart Fiskene trække udenfor denne Grænse, ophører Retten til Kontrol, og man tvinger da Kystfiskerne til at holde dobbelt Redskab — dels det af Loven tilladte og dels de hensigtsmæssigste, som ej kunne forbydes, naar Fisken trækker længere til Søs. Hvad dansk Mand fisker i det aabne Hav under dansk Flag er Fiskerens Ejendom med samme Ret som den Sæd, Bonden avler paa sin Mark, og som begge altsaa maa være lige berettigede til at gøre sig saa frugtbringende som muligt.

Vi foreskrive ikke Bonden Regler for, hvorledes han skal sortere det Korn, han sælger til Udlandet eller forbyder ham at bruge det ringere Korn til sine Svin — men Fiskerne forbyder man at sælge Smaaafisk til Udlandet for ikke at skade Markedet og at give de daarlige Fisk til sine Grise. Ligesom for Kornets Vedkommende maa det dog være Handelsmandens Sag at sortere Fisken til Salg efter Markedets Behov, eller Staten maa godtgøre Fiskeren den Fisk, man forbyder ham at nytte.

Fra alle Sider er man enig om, at Havets Rigdom i højere Grad burde udnyttes af Danske, men vi forbyde vore Fiskere at benytte de Redskaber, som de selv anse bedst og forbyde dem at udnytte deres Fangst paa bedste Maade.

Østersøens Laks maa være Fiskere ikke nytte, naar de ere under 12" lange, uagtet Fiskerne paastaa, at denne Størrelse pr. Pd. har højst Værdi og uagtet Laksen ved vore Kyster mod Østersøen ikke falder væsentlig større. Denne Laks fødes i Finlands og Sveriges Floder, vokser sig stor i Havet — og fanges langs de andre Landes Kyster; kun hos os forbyder man det, uagtet ingen ved, hvor den gaar hen fra vore Kyster. Internationale Overenskomster burde haves, inden